

Bayer Zsolt: A Donald Tuskok köztünk élnek

2024 január 14. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

nincs értékelve

Még

Mérték

Miközben felszámolják a lengyel demokráciát, Brüsszel egyetért?en hallgat és vigyorog

Donald Tusk egy gazember. Sokan állítják Lengyelországban, hogy ezenfelül még német ügynök is, de én ezt nem hiszem. Nem azért, mert nem nézném ki belőle, ugyanis a jelleméből (jellemtelenségéből) következzen éppen akármilyen ügynök is lehetne, pusztán azért nem hiszem a németügynökségét, mert ma Németország nincs abban az állapotban, hogy bármilyen rendfokozatú ügynököket foglalkoztasson, azon egyszerre okból, mivel ma a német vezetés nem ismer olyat, hogy német érdeke.

S ha nincs érdeke, akkor nincs érdekérvényesítés, s akkor ügynök sincs. Így aztán Donald Tusk egy szimpla gazember. S ha mégis ügynök, akkor Brüsszel ügynöke inkább. Így vagy úgy – mindenképpen hazaáruló.

Ennek a Brüsszelnek pedig pontosan ilyen alakokra van szüksége. Hazaárulóakra és gazemberekre. Brüsszel ugyanis fel akarja számolni a nemzetállamokat, a „hazát”, hogy létrehozzon egy agyaglábakon imbolygó birodalmat, az európai egyesült államokat, Washington függelékét, az üres, nagy semmit. Ehhez a tervhez pedig hazaárulók szükségeltetnek, másképpen nem fog menni.

Donald Tusk egy senki.

A hazaárulók mindig senkik, másképpen hazaárulást nem is lehet elkövetni. Ugyanis ha van lelked, vannak gyökereid, van hazád, akkor vagy valaki, még akkor is, ha amúgy nincstelen vagy és lecsúszott és tanulatlan. És akkor tartozol valahová, amit képtelen vagy megtagadni és elárulni. A senkik ezzel szemben lehetnek gazdagok, hatalmasok, befolyásosak, tanultak, még választékosak és okosak is lehetnek, de mert gyökértelenek és hazátlanok, ezért lelketlenek is, s ebből következzen senkik.

A senkiket onnan lehet a legjobban megismerni, hogy [?k ordibálják a leghangosabban](#), hogy valakik. A brüsszeli senkik pedig ezt az ordibálást összekötik annak hangoztatásával, miszerint ?k a jog, a törvény, a demokrácia ?rzői és letéteményesei; kitarítottjaik, a Tusk-félek pedig ugyanezt harsogják. Mindebből pedig az is következik, hogy a senkik ítélete szerint aki nem senki, az „autoriter”, az „diktátor”, az a „demokrácia felszámolója”, az „anti”.

Antiminden és antibárm.

Aki nincs velük, az ellenük van.

Ezeknek a senkiknek, ezeknek a gazembereknek a világa inkább hajaz a rákosista kegyetlenségre, mint a kádári hazugságra. Ezt pedig onnan lehet tudni, hogy önmagukról mindig szuperlatívuszokban beszélnek, ?k a tévedhetetlenek és az eo ipso jók, míg mindenki más csak rossz lehet. Társadalomátalakító dühödte elmebajukat pedig ugyanúgy elkerülhetetlen szükségszerűségnek állítják be, mint annak idején a kommunisták a magukét. Vagy a náci a magukét. Ezt foglalja össze a régi vicc: a neonáci találkozik a neokommunistával, és az egyik azt mondja, amit a másik.

Ezekről és a világról írta a magyar származású, nagyszerű filozófus-történész, Molnár Tamás a következőket:

„Az európai egység nem a történelem spontán alkotása, nem is a népek lélektanában vagy a népek érdekeiben gyökerező szükségszerűség. Inkább egy ideológiai konstrukcióról beszélhetünk, amely az Atlanti-óceántól a Visztuláig vagy az Urálig terjed, s amely ólomköpenyként nehezedik az annyira különböző civilizációkra és államokra, mint mondjuk a skandináv országok és Portugália. Az eljövendő tagok gyér lelkesedését látva maga Jean Francois-Poncet beszélt nemrég »egy harmadik típusú konstrukcióról, amely a szubszidiaritás elvén alapul, ennek értelmében csak azok a kérdések tartozhatnak az unióhoz, amelyeket jobban tud kezelni, mint a tagállamok.« Ez kétségtelenül új nyelvezet; ugyanakkor tartani lehet attól, hogy az új bürokrácia megpróbál megszerezni minden hatalmat és magához rántani minden döntést. Még a konföderációs jelleg ellenére is, melyet a volt miniszter szavai sugallanak. Könyvemben ezért azt állítom, hogy Európát veszély fenyegeti: többnemzetiségű és sokkultúrájú identitásának eltörlése olyan sivataggá változtatja a földrészt, ahol csupán a gazdasági érdekek fognak uralkodni, és a szellemi értékeket a mainál is jobban elfojtanák. Már most megállapítható egyes nyugati ipari és médiacsoportok brutális nyomulása Kelet-Európa »piacán«. A kontinentális mértékű egyenlőtlenítés első felvonása zajlik a szemünk előtt, melyben az oktatás, a média, az életmód és a reklámszlogenek a főszereplők. Fenyeget a homogén társadalom elterjedése az Atlanti-óceántól egészen az Urálig, mégpedig a béke fenntartásának és a jólét elterjesztésének ürügyén. A valóságban az egyesült Európa csak általánossá tenné a materializmust abban a kulturális térségben, amelyben eddig az emberi szellem legnagyobb vívmányai születtek.”

Sok víz lefolyt már azóta a Visztulán, amióta ezek a váteszi sorok megíródtak. S például az a tétel, amely szerint „csupán a gazdasági érdekek fognak uralkodni”, zárójelbe tétetett, ugyanis a háború még ezt az érdeket is felülírta, és az önsorsrontás kiterjedt a mindedig fétisnek és érinthetetlennek hitt gazdaságra is – lásd Németország zuhanását. Ellenben az egyneműsítés és a szellemi elsivatagosodás lassan befejeződik Nyugaton.

És ezt is ? írta, ugyanott:

„A kommunizmustól megszabaduló közép- és kelet-európai népek ragaszkodnak identitásukhoz. De mi történik, ha a szuper-Európa szembetalálja magát egy tagnemzettel, amely rátalál saját modelljére? Miért kellene például Magyarországnak érintettnak éreznie magát, amikor a nyugati országokat afrikai tömegek árasztják el? Hamarosan szembesülni fogunk azzal, hogy az európai egység nemcsak egy különleges »mechanizmust« indít útjára, hanem egy olyan ideológiát is, amely összeegyeztethetetlen Európa történelmi örökségével.”

Ezen is túl vagyunk. A különleges mechanizmus útjára indult, és pontosan az olyan gazemberek és senkik egyengetik útját, mint Donald Tusk.

A különleges mechanizmusokat a demokrácia újfajta modelljeként is felfoghatjuk. Ebben az új demokráciában már minden másképpen van. Ennek az új demokráciának az a lényege, hogy ha egy tagnemzet rátalál a saját modelljére, akkor a szuper-Európa összerándul, mint az osztriga, ha citromot cseppentenek rá, és azonnal és a lehető leghatározottabban kijelenti, miszerint az adott országban megszűnt a demokrácia, felszámolták a jogállamot, és egy autokratikus-diktatórikus vezető ragadta magához a hatalmat.

Ez pedig törhetetlen, ezt fel kell számolni. Bárhogyan és bármi áron. És akkor támadásba lendülnek az NGO-k, a „civil” szervezetek, működésbe lépnek a büntetőmechanizmusok, a pénzmegvonások és hetes cikkelyek, és az új bürokrácia, amely már megszerzett minden hatalmat és magához rántott minden döntést, teljes erejével a renitens ország és a renitens kormány ellen fordul.

Ha pedig sikerül ilyen módon leváltani a saját modellt (vagyis a szuverenitást és a nemzeti érdeket képviselő és védelmező) kormányt, akkor kezdetét veszi a második felvonás. Ennek lényege pedig az, hogy a gazemberekből, senkiből és hazaárulókból – vagyis a brüsszelitákból – álló új hatalom azonnal kikiáltatik jónak, demokratának, jogállaminak és európainak. A jogállami elköteleződés pedig onnan ismerszik meg, hogy az ilyen módon hatalomra került új kormány azonnal és haladéktalanul felfüggeszti a jogállamiságot és az alkotmányosságot.

Ezt tette már Pedro Sánchez Spanyolországban, amikor a hatalmon maradása érdekében koalícióra lépett az önállósodásra törekvő katalánokkal, s ezzel de facto és de jure megsértette (zárójelbe tette) a spanyol alkotmányt. Tette ezt úgy, hogy a kampány során mindvégig határozottan állította, ezt soha, semmilyen körülmények között sem fogja megtenni.

Pedro Sánchez is egy gazember, hazaáruló senki.

És természetesen ugyanezt tette Donald Tusk is.

Hatalomra kerülése másnapján felfüggesztette a jogállamot és az alkotmányt, így foglalta el erőszakkal a lengyel közszolgálati televíziót és rádiót, verőemberek és rendőrök segítségével távolított el jogtalanul szinte mindenkit a nevezett intézményekből, parlamenti határozatokkal megcselekedve mindezt, miközben a lengyel törvények szerint erre csak törvényhozással van lehetőség, majd pedig behatolva a lengyel elnöki palotába letartóztatott egy volt minisztert és annak helyettesét, mindezt úgy, hogy nevezettek jelenleg is parlamenti képviselők, akiknek az elnök már évekkal ezelőtt kegyelmet adott. Mindeközben Tusk már megfenyegette a lengyel köztársasági elnököt, Andrzej Dudát is.

Brüsszel pedig mindeközben egyetértően hallgat és vigyorog.

Ezt hívják ma demokráciának és jogállamnak. Vagyis ez az új demokrácia, amit mi, elmaradott boomerek képtelenek vagyunk megérteni és elfogadni. Sokáig azt hittük, hogy nem mi vagyunk az egyedüli ország, amely rátalált a saját modelljére és így szembekerült a szuper-Európával, vagyis a veszett dühvel társadalomátalakító új kommunistákkal, a brüsszelita bürokrácia gazembereivel.

Sokáig azt hittük, hogy a lengyelek is rátaláltak saját modelljükre. Ma már nem hihetjük ezt, mert jött Donald Tusk, ez a gazember senki, és a nemzetközi NGO-k és a brüsszeli–berlini–washingtoni gazember senkik segítségével hatalomra jutott, és azonnal nekiállt Lengyelországot és a lengyeleket visszatérlni a juhakolba.

Persze joggal remélhetjük, hogy lengyel barátaink, a lengyel társadalom józan, a normalitáshoz, valamint a nemzethez és a nemzeti érdekekhez ragaszkodó többsége ezt nem t?ri sokáig. Miképpen abban is joggal bízhatunk, hogy számos további európai ország, Ausztriától Portugáliáig felébred Csipkerózsika-álmából, és visszatér a nemzeti szuverenitás egyedül üdvözít? útjára.

Mert lehet ugyan úgy is élni, ahogy a neomarxisták, woke-idióták, genderbetegek és „megvilágosodott” társadalomátalakítók szeretnék, de minek?

De addig is, ameddig a változás megtörténik Európában, abban biztosak lehetünk, hogy mi nem térhetünk le a saját modellünkr?!, és nekünk továbbra is ragaszkodnunk kell az identitásunkhoz. Ugyanis a Donald Tuskok itt élnek, köztünk is. És alig várják, Brüsszellel együtt, hogy „helyreállítsák a demokráciát és a jogállamot”, a demokrácia és a jogállam felfüggesztésével, valamint a nemzeti érdekek felszámolásával.

Bayer Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Ajánló